

Toto bol iba malý zlomok toho, čo Pán Ježiš vykonal v čase, v ktorom žijeme. Všetky tieto uzdravenia, mocné Božie skutky a všetky tieto viditeľné prejavy mali upútať pozornosť na posolstvo obnovenia, ktoré Boh zaslúbil poslať Svojej Cirkvi pred veľkým a strašným dňom Pánovým (Mal.4:5-6), krátko pred zničením modernej Sodomy a Gomory - tohto sveta.

Viac o službe Božieho proroka do tohto veku Williama Branhamu sa dozviete na stránke:

www.vecerne-svetlo.sk

V slovenskom jazyku dosiaľ existuje viac okolo 120 kázní hovoreného Slova skrze Williama Branhamu v tlačenej a zvukovej forme.

V prípade záujmu obdržať ZDARMA materiály (brožúry, CD, DVD) z tejto služby, napíšte na adresu:

info@vecerne-svetlo.sk

NEPREDAJNÉ

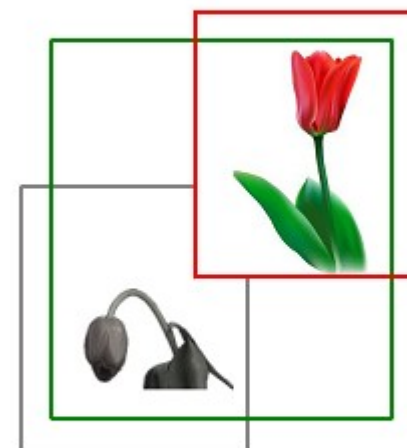
Vytlačené v júni 2011

www.vecerne-svetlo.sk

info@vecerne-svetlo.sk Tel.: 0911178730
Biblické materiály (knihy, CD, DVD) zdarma
- POZNAJ PRAVDU A PRAVDA ŤA VYSLOBODÍ -

Príliš
neskutočné?

...ale
stalo sa

• Rakovina krvi

Jedného dňa ma zavolala matka jednej dievčiny. „Pán Branham, moja dcéra má Hodgkinsonovu chorobu." Pri tejto chorobe sa tvoria v krvi zhluky, ktoré potom zastavia srdce. Lekár zistil nemoc pri prehliadke. Jeho diagnóza znela: „Keď sa v blízkosti srdca nahromadí zrazenina, potom zomrie. Bude žiť ešte asi tri mesiace."

Dievča študovalo na univerzite. Matka sa pýtala: „Mám ju nechať chodiť do školy?"

„Len ju nechajte chodiť, možno zomrie úplne náhle", odpovedal som. „Nech žije čo najnormálnejšie. Nehovorte dcére nič o jej chorobe."

„Ale čo mám robiť?", opýtala sa matka.

„Príďte so svojou dcérou do zhromaždenia a privedte ju do modlitebného radu. Svoju dcéru pritom, prosím, odprevaďte." Mal som zvláštny pocit.

Jedného rána stálo v modlitebnom rade mladé dievča. Mala na modro nafarbené pery. Nevedel som, že je to tá dievča, ktorého matka ma zavolala. Vzal som ju za ruku a povedal: „Dobré ráno, sestra." Tu som uvidel, kto ona bola. Uvidel som tiež jej matku a zistil som, že sú obe bez Boha, bez Krista. Povedal som: „Ako môžete v tomto stave očakávať uzdravenie? Chcete prijať Ježiša Krista ako osobného Záchrancu? Chcete sa tu nechať pokrstiť na Meno Ježiša Krista na odpustenie hriechov?"

„Chceme to urobiť", povedali obe. Ó, viete, čo sa potom stalo - mnohí z vás poznajú ten prípad. Keď lekár neskôr dievča vyšetril, nenašiel viac žiadnu stopu po chorobe.

„Ako prosím“, povedal som. „Modli sa za ňu, ide do očístca“, povedal znovu. „Pred dvoma hodinami išla okolo tvojho zboru a povedala: 'Keby moja krava mala náboženstvo Billyho, porazila by som ju.' Modli sa za ňu!“

„Teraz je neskoro“, povedal som, „mala si svoju dušu očistiť tu!“

Človek hľadá Boha vždy, až keď je mu zle. Počul som už mnoho ľudí hovoriť: „Neverím v Boha!“ Počkajte len, až sa im bude zle dariť, potom sú prví, ktorí volajú Boha.

• Šiesty zmysel v akcii

So svojím synom Billy Paulom som bol raz svedkom nehody. Niekoľko mladých černochovo vošlo do zákruty. Voz sa niekoľkokrát prevrátil a chlapci boli z auta vymrštení. Keď sa voz zastavil, bol jeden z mladíkov pritlačený pod autom. Ostatní mládenci chceli voz preklopiť, aby kamaráta vytiahli. Volal: „Prosím, nehýbte ničím, lebo mi to zlomí chrbát! Nezabíjajte ma!“

„Musíme ho uvoľniť“, hovorili ostatní, „veď auto začne horieť.“ Avšak mladík nariekal: „Nehýbte autom, zlomí mi to chrbát!“

Pristúpil som a zvolal pod auto: „Synu, si kresťan?“

„Nie, pane“, zvolal.

„Potom bude pre teba to najlepšie modliť sa“, povedal som mu.

„Zaiste, pane“, odpovedal.

Šiesty zmysel začal pôsobiť. Viera je náš šiesty zmysel. Chodil som okolo auta. Až do súdneho dňa nebudem vedieť, ako sa to stalo - zrazu sa auto naklonilo a mládenec bol voľný! Vstal úplne bez zranenia. Čo sa stalo? Boh je prítomná pomoc v čase núdze!

ÚVOD

Cieľom tejto malej brožúry je upútať pozornosť na fakt, že Boh stále dodržiava Svoje Slovo a potvrdzuje ho pri tých, ktorí Mu veria.

Ako hovorí Biblia, „nevera ľudí nezmarí vernosť Božiu“ (Rim.3:3), Ježiš Kristus preukázal, že je stále ten istý, aký bol včera, taký je i dnes a zostane navždy (Žid.13:8). Keď On bol Spasiteľom včera (pred 2000 rokmi), je Ním aj dnes. Keď bol Lekárom včera, zostáva Ním aj v našich dňoch.

Nasledujúci krátky výťah niektorých správ z udalostí, ktoré sa odohrali v našich dňoch, majú povzbudiť Tvoju vieru v Božie zaslúbenia, aby si si mohol nárokovať to, čo Ti Boh zaslúbil vo Svojom Slove, pretože Boh nehľadá na osobu, nerobí rozdiel, ale prijíma toho, kto ku Nemu príde na základe Jeho Slova.

Ak si nemocný a možno sa Ťa lekárska veda už vzdala alebo jednoducho môžeš veriť, že Boh ti môže v Tvojom probléme pomôcť, prečítaj si nasledujúce úryvky, ktoré boli preverené a preukázané ako pravdivé. Istotne spôsobia, že sa čitateľ prinajmenšom zamyslí nad existenciou niečoho, čo je ponad naše ľudské chápanie a videnie telesného zraku.

Existuje nespočetné množstvo svedectiev, ktoré dokazujú, že Boh je reálny, živý, skutočný. Stále sú tu ľudia, ktorí v to nielen veria, ale to tiež dožívajú. Maj, prosím, len otvorené srdce, a ak skutočne túžiš poznať pravdu, Boh ti ju zjaví. Nech Ťa Boh požehná!

• Zázrak nad zázraky

Správa F. F. Boswortha

V priebehu viac ako tridsať rokov som pracoval a modlil sa za nemocných a trpiacich. 14 rokov sme mali rozhlasový program. V priebehu tej doby sme obdržali 250 000 listov od trpiacich, ktorí prosili o pomoc. Tisíce nám písalo, že boli zázrakom uzdravení.

Pretože nás táto práca nesmierne preťažovala, modlili sme sa, aby nám Boh dal viac pomocníkov v tomto špeciálnom obore služby. Často som plakal radosťou nad darom, ktorý nám dal Boh v našom milovanom bratovi Williamovi Branhamovi. Toto ďaleko presiahlo našu prosbu. Ešte nikdy som niečo také nevidel a nepočul. Nikdy sa niečo takéto nedialo, ako služba uzdravovania brata Branhama.

• Dieťa zbavené konskej nohy

V priebehu zhromaždenia vo Forth Wayne prišla do modlitebného radu žena, ktorej dieťa sa narodilo s konskou nohou. Bez toho, že by sa za dieťa modlil, povedal brat Branham žene: „Urobíte, čo vám poviem?“

„Ó, isteže“, odpovedala pani.

„Utekajte domov a stiahnite obvaz. Keď sa zajtra večer vrátite s dieťaťom, bude chodidlo uzdravené.“

Reproduktory niesli tieto slová von, do veľkého zhromaždenia.

Keď nasledujúceho dňa priniesla dieťa do zhromaždenia, bolo chodidlo úplne normálne. Dieťa malo biele topánočky a mohlo chodiť. Lekár nohu zröntgenoval, noha bola úplne normálna.

Nato som sa opýtal brata Branhama, prečo sa za dieťa nemodlil. Odpovedal, že to nebolo nutné, lebo v duchu videl, že dieťa bude uzdravené. V 5. kapitole Jánovho evanjelia hovorí Ježiš: „Môj Otec

tu, ako keby som bol u neho. Nato som obdržal telegram, kde ma znovu prosil o návštevu.

Keď som neskôr prišiel do Anglicka, navštívil som kráľa. Bol celkom uzdravený. Predtým nebol schopný vstať ani na päť minút. Jeden deň po mojej modlitbe hral už golf.

Až do svojej smrti touto chorobou viac netrpel. Keď zomrel, bol som v Afrike. Lekári našli v jeho pľúcach malý nádor. Kúsok zrazenej krvi zasiahol jeho mozok a toto mu spôsobilo smrť. Bol to skutočne príjemný muž.

• Žena umiera pre svoje rúhanie

Keď som raz kázal v Jeffersonville, išla vonku okolo jedna žena. Bývala v tej istej ulici a mala kravu. Keď míjala našu modlitebňu, povedala: „Keby moja krava mala takéto náboženstvo ako Billy Branham, dala by som ju na porážku.“

Neprešla ani hodina, čo bola zasiahnutá strašnou chorobou. Ihneď bola odvezená do nemocnice. Prosila manžela: „Prived', prosím, Billyho, nech príde ku mne čo najrýchlejšie!“

Zrazu ktosi položil na kazateľňu lístok: „V nemocnici niekto umiera.“ Povedal som Grahamovi Snellingovi: „Pod' za kazateľňu, než sa vrátim.“

Ponáhľal som sa ku svojmu autu a išiel do nemocnice. Keď som sa ponáhľal po schodoch, vydýchla naposledy. Pri mojom vstupe do izby pokladali na jej tvár zásteru. Stará ošetrovateľka mi povedala: „Brat Branham, do posledného dychu kričala po tebe.“ Pokúšala sa o to, priviesť tú vec do poriadku, ale už bolo neskoro. Pozrite, raz môžete príliš zhréšiť.

Bola to pekná pani s gaštanovými hnedými vlasmi. Teraz mala svoje veľké oči vypúlené a napoly zatvorené. Celá jej tvár bola pokrytá škvrnami, vystúpili ako gombíky. Ústa mala otvorené. Jej manžel stál vedľa nej a povedal: „Som katolík, prosím, modli sa za ňu, lebo ona ide do očistca!“

Rozprával: „Moja stará matka bola rovnakého náboženstva ako ty. Napomínala ma, že nesmiem nikdy klamať. Parson Branham, teraz je už niekoľko rokov mŕtva. Som slepý a asi 10 rokov poberám malú penziu. Žijem 200 míľ odtiaľto a nikdy som o tebe nič nepočul. Avšak dnes, asi o 3 hodine ráno som sa prebudil. Moja stará matka stála predou mnou. Povedal som: „Maminka, si to ty?“, „Áno, miláčik“, povedala. Potom mi povedala: „Vstaň a obleč sa. Chod' do Camden v Arkansase. Pýtaj sa na muža menom Branham. On sa modlí za chorých. Obdržíš znovu svoj zrak!“

„Parson Branham, obliekol som si svoje šaty a teraz som tu. Môžeš mi pomôcť?“

Pomyslel som: „Bože, TY to potvrdíš, inak budú tieto kamene kričať.“ Niečo muselo byť povedané, a tak som položil svoje ruky cez jeho tvár a povedal: „Otče, nerozumiem tejto veci, ale Ty si sem toho brata poslal. Prosím za jeho zrak.“

Odňal som svoje ruky. Muž sa usmieval a trel si oči. Potom povedal svojej žene: „Drahá, môžem vidieť!“

„Ty naozaj vidíš?“, povedala.

„Isteže“, povedal, „vidím v tom červenom aute ľudí!“
Vykrikla hlasno.

Okruh sa teraz pretrhol a ja som bol zachránený v aute.

• **Anglický kráľ Juraj uzdravený**

V zhromaždení vo Forth Wayne bol uzdravený obchodník so sklerózou multiplex. Ten muž sa volal Walt Amen a už mnoho rokov bol pripútaný na lôžko. Bol priateľom osobného sekretára kráľa Juraja. Touto chorobou trpel tiež anglický kráľ a počul o uzdravení tohoto muža. Napísal mi list a prosil, či by som mohol k nemu prísť. Môžem vám ten list so všetkými pečatami ukázať. V tej dobe mi nebolo umožnené ho navštíviť a tak som mu zavolať. Povedal som kráľovi, že sa budem za neho modliť, pretože ma Boh rovnako počuje

pracuje doteraz, i ja pracujem. Syn nemôže robiť nič sám od seba, ale čo vidí, to on robí.“ Čo tým Ježiš myslel? Prirodzene, Ježiš bol tiež Vidiacim ako proroci Starého Zákona. Videl zázraky skôr, ako sa stali. Povedal Natanaelovi: „Skôr, ako ťa Filip zavola pod tým fíkom, videl som ťa.“

V Jánovi 14:12 hovorí: „Amen, amen vám hovorím: Kto verí vo mňa, skutky, ktoré ja činím, on tiež bude činiť, a ešte väčšie bude činiť, lebo ja idem k Otcovi. A ak by ste niečo prosili v mojom mene, ja učiním, aby bol Otec oslávený v Synovi. Za čokoľvek by ste prosili v mojom mene, ja učiním.“

• **Žena z Louisville uzdravená z rakoviny**

Medzitým, keď ľudia stáli v modlitebnom rade a brat Branham sa modlil za nemocných, zastavil náhle uprostred, prstom ukázal na druhú galériu a povedal: „Práve som v duchu videl ženu v modrých šatách a pruhovanej košeli, ako bola uzdravená z rakoviny.“ Jedna žena vyskočila a zvolala s veľkou radosťou: „Ja som tá žena!“

• **Škúliaca žena**

Jedna škúliaca žena, ktorá v priebehu zhromaždenia navštevovala vo Forth Wayne biblickú školu, povedala mojej žene: „Nevidím žiadnu možnosť dostať sa do modlitebného radu, lebo tam stojí mnoho ľudí.“ Moja žena jej povedala: „To tiež nie je nutné. Proste jednoducho Boha o vieru, abyste prijala dostatočnú uzdravujúcu moc.“ Zrejme to tak učinila, pretože v priebehu zhromaždenia ukázal náhle brat Branham prstom smerom, kde sedela, a povedal: „Tam vzadu bola práve uzdravená škúliaca žena.“ Od toho zhromaždenia tá žena už viac neškúlila.

• **Leukémia**

Do zhromaždenia priniesli na nosítkach jednu ženu. Umierala na leukémiu. Na klinike Johna Hopkinsa v Mayo sa už vzdali. Uvidel

som tú ženu a zišiel som k nej z pódia. Povedal som jej: „Modlite sa o vieru." Z pódia som videl, ako pohybuje svojim perami v modlitbe. Zrazu brat Branham pocítil tiahnutie z toho smeru. Zoskočil z pódia, išiel k tej panej a povedal: „V mene Ježiša Krista vstaňte z vašich nosidiel, prijmite Božiu moc a buďte zdravá!" Poslúchla, vstala a chválila Boha so zdvihnutými rukami. Neskôr mi jej sestra povedala: „Darí sa jej výborne!"

• Rakovinou rozožrané pľúca

Vo veľkom Fair Park auditóriu v Dallas-e, Texas bolo pódium preplnené pojazdnými kreslami a nosidlami. Brat Branham stál trochu bokom a modlil sa za ľudí, ktorí boli v modlitebnom rade. Keď skončil, zrazu ukázal na muža, ktorý ležal na pódiu, a povedal: „Muž, vstaň predsa, však si bol už asi pred piatimi minútami uzdravený!" Muž vstal, velebiac Boha.

Bol privezený už ako umierajúci z Chicaga do Dallasu. Pľúca mal rozožrané rakovinou. Bol uzdravený a o niekoľko dní neskôr prišiel do Forth Wayne a vydal o tom svedectvo.

Mohol by som popísať ešte nespočítateľné prípady, ako ľudia, bez toho, aby boli dotknutí, obdržali svoje uzdravenie.

• Žiaden prípad nebol príliš ťažký

Pre Boha nie je žiadnen prípad príliš ťažký. V tých zhromaždeniach prišla dopredu žena z Grécka. Jej hrdlo bolo úplne uzavreté. Musela byť živená umelo. Nebola schopná zhltnúť jedinú kvapku vody. Potom, ako sa brat Branham za ňu modlil, vypila pohár vody.

Asi o dva dni neskôr prišlo deväť hluchonemých do modlitebného radu a všetci boli uzdravení. Potom sa modlil za muža, ktorý bol od narodenia slepý. Po modlitbe povedal brat Branham tomu mužovi: „Bež tam na pódium a potiahni toho kazateľa za nos." Muž tam išiel a učinil to. Celé zhromaždenie sa smialo.

• Slepý muž v Camden, Arkansas

Išiel som tam do malého zboru k rannému kázaniu. Modlitba za chorých nebola, len kázanie. Bol som celé dni na cestách a všade som kázal a modlil sa za chorých. Sotva som mohol trochu spať. Vodili ma od domu k domu. Štyria policajti ma museli chrániť, tak veľký bol zástup, ktorý ma tisol, keď som vyšiel zo zboru. Vidieť všetku tú biedu a choré deti by zlomilo srdce i železného muža. Mám sám deti, pomyslel som si: „Ó, Bože, čo môžem urobiť?" Môžem robiť len to, čo mi ON ukáže. Keby som chcel urobiť niečo sám zo seba, bola by to rana vedľa. Šiel som jednoducho ďalej a zástup ma tisol zo všetkých strán. Pokušali sa ma dotýkať. Náhle som počul niekoho vykriknúť: „Milosť, milosť, milosť!"

Zastavil som sa a rozhliadol. Mali tam zákon, ktorý nedovoľoval černochoom byť spolu s belochmi. Som tiež z juhu, myslím však, že to nie je v poriadku. Rozhliadol som sa. Tu som videl starého, slepého černochoa so šedivými vlasmi. Vedľa neho stála jeho manželka. Muž so zdvihnutými rukami volal: „Milosť, milosť!" Po tvári mu tiekli slzy. Spomenul som si na úbohého Bartimea, ktorý vtedy stál pri bránach Jericha.

Keď som chcel ísť ďalej, Duch Svätý mi povedal: „Bež mu oproti!" Chcel som ísť, ale povedali mi, že to nie je dovolené. Povedal som: „Ale Duch Svätý mi prikázal, aby som išiel." A tak som šiel k tomu mužovi.

Ľudia vytvorili okolo nás kruh. Nikdy nezabudnem, ako mu jeho žena povedala: „Kazateľ ide k tebe, miláčik."

Keď som potriasol jeho starou, slabou rukou, opýtal sa: „Si to ty, Parson Branham?"

Ohmatal moju tvár a povedal: „Ó, si ešte mladým mužom!"

„Nie tak celkom", povedal som, „mám 36 rokov".

Ohmatal celú moju tvár a potom povedal: „Parson Branham, máš na okamih čas ma vypočuť?" „Áno", odpovedal som.

na rakovinu. Bola len kosť a koža. Chvel som sa, keď ju priviezli a položili. Tvár mala prepadnutú, jej oči ležali hlboko v jamkách. Bol to môj prvý prípad pred verejnosťou. Avšak teraz vystúpilo videnie pred môj duchovný zrak. Videl som, ako úplne zdravá pôsobí opäť ako ošetrovatelka. Povedal som: „Tak hovorí Pán: Budeš žiť a nezomrieš.“

Jej manžel, pracovník vo vysokých úradoch, bol pri tom a zvláštne sa na mňa pozeral. Povedal som mu: „Nebojte sa, vaša žena bude žiť!“

Požiadal ma, aby som s ním vyšiel. Potom zavolať dvoch lekárov. „Poznáte týchto mužov?“, opýtal sa.

„Isteže“, povedal som.

„Hráš s týmito mužmi golf“, povedal, „povedali, že jej vnútro je už celé zničené rakovinou.“

„Jej stav ma nezaujíma“, odpovedal som, „mal som videnie. Anjel mi povedal, že sa vždy stopercentne stane tak, ako je mi ukázané. Tomu verím!“

Sláva buď Bohu! O niekoľko dní neskôr sa už starala o prádlo a chodila! Dnes je celkom zdravá a váži 80 kg. Môžete sa opýtať v nemocnici Clark Country, Jeffersonville, Indiana.

• 35 000 uzdravení v jednom roku

Som za to vďačný, keď sa pozriem naspäť a vidím tieto mnohé veci, ktoré Ježiš Kristus činil v poslednom roku. Je pred nami doba, ako nikdy predtým. Národy sa všade rozpadávajú. Verím tomu, že nebude dlho trvať, až uvidíme prichádzať Ježiša v moci a nádhere. ON uzdravil v poslednom roku mojej služby asi 35 000 ľudí. Nebolo to tak, že by jednoducho povedali: „Som uzdravený“; tieto uzdravenia boli potvrdené lekáorskými posudkami. Nemôžem ani povedať, koľko chorých na rakovinu, nemých, ochrnutých a slepých to bolo. Skoro všetky choroby boli zastúpené. (Toto povedal 21. decembra 1947).

• Hromadné uzdravovanie

Koncom jedného zhromaždenia ukazoval rýchlo za sebou na rôzne osoby a hovoril: „Kristus ťa uzdravil!“ Niektorí odhodili svoje barle do výšky, iní, ktorí nemohli chodiť, vyskočili na nohy. Takáto demonštrácia sa nedá popísať. V istom zhromaždení vyskočil na nohy chlapec, ktorý predtým nemohol stáť, ani chodiť. O niečo neskôr som išiel za ním a požiadal zástup, aby urobil miesto. Chlapec išiel k pódiu a hovoril k plačúcemu poslucháčstvu.

(Táto správa F. F. Boswortha je skrátená. Boli ešte uvedené ďalšie nespočítateľné udalosti.)

• Úžasné prirovnania

V prvej kapitole Markovho evanjelia je nám oznámená nasledujúca udalosť:

V Synagóge bol človek nečistého ducha, ktorý kričal a hovoril: „Ach, čo máš s nami, Ježišu Nazaretský? Prišiel si nás zatradiť? Znáš ťa, kto si: ten svätý Boží!“

Stále sme narážali na úžasné skutočnosti, že vtedy zlí duchovia Mesiáša poznali, zatiaľ čo zbožní služobníci chrámu boli presvedčení, že Ježiš je človek posadnutý démonom. Čítajme napríklad, že Židia vylúčili zo zhromaždenia každého, kto veril, že Ježiš je Kristus.

Keď vtedy Ježiš Kristus prechádzal zemou, vzbudzoval závisť a nenávisť služobníkov chrámu, pretože v mene toho Boha, ktorého kázali, činil zázraky a uzdravenia, ktoré oni činiť nemohli. Vytýkal im pokrytectvo a lakomstvo. Kázali Boha, ktorého silu nepoznali, pretože pre svoje konanie s Ním stratili spojenie.

Zvláštnou skutočnosťou bolo, že ľudia, ktorí boli posadnutí démonmi, Ježiša Krista ihneď poznali, zatiaľ čo kňazi hovorili, že Ježiš je veštec a pôsobí mocou diavla.

V dnešnej dobe sa opakuje to isté. Táto bez všetkých pochybností vynikajúca služba Williama Branhama bola cirkvami a kazateľmi systematicky ohováraná alebo zamlčovaná. Hovorili: William Branham je veštec, alebo číta myšlienky. Jeho dar je od diabla.

William Branham rozpráva zo svojho života:

(Výňatok zo zvukového záznamu kázania)

• Veštcí a astrológovia

Ako chlapec som sa bál hádačov. Nechcel som s nimi mať nič spoločné, ale stále znovu som bol oslovovaný týmito ľuďmi. Raz som išiel so svojim bratrancom na trh. Pred malým stanom sedela pekná mladá pani. Keď sme išli okolo, povedala: „Ty tam, v tej pruhovanej halene - poď len ku mne.“

„Áno, pani“, povedal som. Myslel som si: „Snáď jej mám priniesť fľašu coly, alebo niečo iné.“

„Nevieš, že ťa nasleduje svetlo?“, povedala. „Si narodený pod určitým znamením. Máš povolanie od Boha.“

Povedal som jej: „Prosím, nechajte ma na pokoji.“ Odbehol som, lebo už moja babička hovorila, že veštenie je od diabla. S tým som nechcel nič mať, lebo babička hovorila pravdu.

O niekoľko rokov neskôr - vtedy som bol revírnikom - oslovila ma jedna pani v autobuse. „Viete, že ste sa narodili pod zvláštnym znamením?“, povedala. Pomyslel som si: „Zase jedna taká zvláštna osoba.“ Povedal som jednoducho: „To je možné“, a obrátil som sa.

„Smela by som si s vami na chvíľu pohovoriť?“, povedala.

Pozeral som sa zaťato inde. Potom som si pomyslel: „Rád by som

vystrojený mocou a mohol vidieť nastávajúce veci. Ježiš hovoril so ženou pri studni a hovoril o jej skrytých veciach. Ježiš povedal, že môže urobiť len to, čo mu ukáže Otec.

Opýtal som sa: „Ktorý Duch ukazoval Ježišovi tie veci?“

„Bol to Duch Svätý“, odpovedal.

Náhle som poznal, že som sa bránil veciam, ktoré mi Boh daroval. Poznal som, že sa kazatelia chovali presne tak, ako farizeovia v Biblii. „Budem túto službu vykonávať“, povedal som anjelovi. „Ja budem s tebou“, odpovedal. Potom vstúpil do svetla a zmizol. Išiel som domov ako nový človek.

• Nikto ti neuverí

Pastor Davis mi povedal: „Billy, ak budeš kázať takéto veci, nikto ťa nebude počúvať. Budeš kázať tým stĺpom.“

„Potom budem kázať tým stĺpom“ povedal som, „lebo Boh môže i zo stĺpov vzbudiť deti Abrahámovi.“

Odpovedal: „Naozaj myslíš, že ti uveria?“

„To nie je mojou vecou“, odpovedal som, „mojou vecou je verne stáť v Slove.“

„Skutočne veríš, že môžeš predstúpiť pred vzdelaný svet s teológiou Božieho uzdravovania?“

„Božie uzdravovanie, to nie je moje“, povedal som, „je to Jeho zaslúbenie. Je to Boh, ktorý mi dal tú úlohu.“

• Zázračné uzdravenie Margie Morganovej

Nasledujúceho stredňajšieho večera bola do zhromaždenia prinesená ošetrovatelka z Mayo kliniky. Volala sa Margie Morgan a umierala

započul niekoho prichádzať. Do miestnosti vstúpil vysoký muž. So zopätými rukami pristúpil celkom blízko ku mne.

Musím priznať, priatelia, veril som, že moje srdce zlyhá. Predstavte si túto situáciu! Predstavte si, že by ste tam sedeli. Sedel som tam a zdvihol svoje ruky. Návštevník sa na mňa priateľsky pozrel. Potom prehovoril príjemným hlbokým hlasom: „Neboj sa! Som k tebe poslaný z prítomnosti Všemohúceho Boha.“

Keď prehovoril, vedel som, že je to ten istý hlas, ktorý som vždy počul. Počujte, čo povedal. Pokúsím sa to opakovať čo najpresnejšie: „Som k tebe poslaný z prítomnosti Všemohúceho Boha, aby som ťa informoval o tvojom zvláštnom narodení. Tvoje zvláštne narodenie a tvoj život, ktorému si nerozumel, je ti daný, pretože vyjdeš do celého sveta, aby si sa modlil za chorých.“

Boh mi je svedkom, zmienil sa tiež o rakovine. „Ak privedieš ľudí k tomu, že ti budú veriť, potom tvojej modlitbe nič neodolá, ani rakovina.“

Videl som, že zmýšľa o mne priateľsky. Neviem, ako sa to stalo. Odpovedal som: „Som chudobný a nevzdelaný. Žijem medzi svojimi ľuďmi, ktorí sú tiež chudobní. Svet ma nebude počúvať.“

Anjel odpovedal: „Ako boli dané prorokovi Mojžišovi dve znamenia na potvrdenie jeho služby, tak sú tebe dané dva dary, aby potvrdili tvoju službu. Prvý dar, ktorý máš, je tento: Ak vezmeš nemocnú osobu za ruku - ľavou rukou jej pravú ruku - poznáš na svojej ruke zmenu. Keď sa potom budeš modliť, odíde to od teba a tak poznáš, že dotyčná osoba je uzdravená. Ak neuveria tomuto znameniu, potom uveria druhému daru, ktorý ti bude daný. Lebo sa stane, že budeš poznať najtajnejšie veci ich srdca. Skrže toto znamenie poslúchnu.“

Potom som povedal: „Dnes som tu preto, že kazatelia hovoria, že môj dar je od diabla.“

Na to hovoril o tom mieste v Biblii, kde ľudia hovorili, že Ježiš je veštec, že je posadnutý diablom. Hovoril o tých veciach a hovoril, že kazatelia mojej služby neporozumejú. Ukázal mi, ako bol Ježiš

vedel, či povie to isté ako všetci ostatní." Obrátil som sa. „Snáď by bolo lepšie, keby som sa predstavila", povedala. „Som astrológ.“

„To som si myslel", odpovedal som.

„Som na ceste do Chicaga k synovi, je baptistickým kazateľom. Povedal vám už niekto, že ste sa narodil pod zvláštnym znamením?"

„Nie, pani", odpovedal som. Teraz som klamal, chcel som zistiť, čo mi chce povedať.

„Ešte vám to žiaden kazateľ nepovedal?", pokračovala ďalej.

„Nemám nič spoločné s kazateľmi", odpovedal som (v tej dobe bol William Branham ešte neveriaci)

Pani potom povedala: „Verili by ste mi, ak by som vám presne povedala, kedy ste sa narodili?"

„Nie, pani", odpovedal som.

Hovorila jednoducho ďalej a povedala: „Narodili ste sa 6. apríla 1909 o piatej ráno.“

„To je pravda", odpovedal som. „Ako ste to mohli vedieť? Povedzte tomu námorníkovi, kedy sa narodil.“

„To nemôžem", odpovedala.

„Prečo nie?", opýtal som sa.

„Počuli ste o istej hviezde, ktorá priviedla mudrcov k Ježišovi Kristovi?", povedala.

„O náboženstve toho viem veľmi málo", odpovedal som.

„Iste ste počuli o mudrcoch, ktorí prišli, aby uvideli Ježiša.“

„Áno, niečo som o tom počul", povedal som.

„Kto sú tí mudrci? Sú to astrológovia ako ja, hovorí sa im hvezdári.“ Potom pokračovala: „Viete, než Boh učiní niečo na zemi, ukáže to na nebi. Vždy to ukáže, najprv na nebi, potom na zemi.“

„Na to nemôžem nič povedať“, odpovedal som.

Potom menovala niektoré planéty, ktorých mená som už zabudol.

„Boli to traja muži“, povedala, „jeden z pokolenia Sema, jeden z pokolenia Chama a jeden z pokolenia Jafeta. Boli to traja synovia Noeho. Prišli a vzývali Ježiša Krista a priniesli Mu dary. A Ježiš Sám povedal, že zase príde, keď bude Evanjelium hlásané po celej zemi. A vždy, keď sa hviezdy znovu stretnú v spôsobe, ako stáli pri narodení Ježiša Krista, potom pošle Boh na pamiatku tejto udalosti dar na zem. Vy ste sa, pane, narodili pod rovnakým znamením, preto som to mohla vidieť a vedieť.“

Myslím, že je to predsa zvláštne. Médiá a démonmi posadnutí ľudia môžu dar rozpoznať, len kazatelia mi hovoria, že je to zlý duch.

Teraz dobre počúvajte: Keď začala služba nášho Pána Ježiša Krista, kazatelia hovorili, že je Belzebub, najvyšší nad diabliami. Avšak diabli hovorili, že je Synom Božím. Keď pôsobili Pavol a Barnabáš, tu kazatelia hovorili: „Títo ľudia všetko prevracajú“. Veštec však volal na ceste: „Toto sú muži Boží, ktorí nám ukazujú cestu života.“

Dnes sme však už tak plní teológie, že o Duchu nič nevieme. Potrebujeme osobný kontakt s Bohom, tvárou v tvár. To je to, čo potrebujeme.

• **Moje narodenie**

Narodil som sa v malej chatrči vysoko v horách Kentucky. Miestnosť, v ktorej žili moji rodičia, nemala ani drevenú podlahu, len zem. Stolom bolo drevené kolo s tromi nohami urezanými z kmeňa stromu. Bolo nás deväť detí, ktoré sa okolo toho stolu a na podlahe bili ako malé zvieratká. Spomínam si ešte, že v miestnosti stáli len

priebeh. Boh je môj svedok: v okamihu, v ktorom sa jej ochrnuté nohy pohybovali z lôžka, boli obe ihneď narovnané! Jej dcéra kričala a letela na ulicu. Všetci susedia pribehli. Po prvýkrát po sedemnástich rokoch tá žena mohla chodiť. Behala po miestnosti a slávila Boha!

• **"Ten hlas je od diabla"**

Opäť a opäť ho jeho bratia, kazatelia baptistickej cirkvi, varovali: „Tvoje videnia, ktoré vidíš, a hlasy, ktoré počuješ, to je len diabol, ktorý k tebe hovorí.“ Avšak čím viac sa modlil, aby Boh tú vec od neho zobral, nič sa nezmenilo. Bol jednoducho iný ako všetci ostatní. Toto ho v priebehu času privádzalo do stále väčšej núdze, lebo chcel Bohu úprimne slúžiť. Jedného dňa povedal svojej žene: „Drahá, nemôžem to ďalej vydržať. Všetci kazatelia hovoria, že môj dar je od diabla. Pôjdem teraz na pustinu a budem sa modliť, kým tu vec Boh odo mňa neodníme. Vrátim sa až vtedy, keď mi Boh prisľúbi, že ma tejto veci zbaví.“

• **Anjel a jeho príkaz**

So zlomeným srdcom išiel William Branham do samoty. V kázaní „Ako prišiel ku mne anjel a jeho príkaz“, rozpráva nasledujúcu udalosť: „Išiel som ďaleko do pustiny. Ani tajná polícia by ma tam nemohla nájsť. Bola tam malá chatrč, kde som sa usadil. Po celý večer som sa modlil a potom som čítal jedno miesto v Biblii, kde je napísané: „Duchovia prorokov sú poddaní prorokom.“ Nevedel som si s tým rady. V miestnosti sa zotmel. Sedel som tam a čakal. Bola jedna, dve, tri hodiny. Chodil som sem a tam a zase som sa posadil. Modlil som sa: „Ó, Bože, prečo mi to robíš? Nechcem byť posadnutý diablom. Chcel by som, aby sa tieto veci ku mne viac nevracali. Prosím, Bože, nech sa to nikdy viac nestane. Milujem Ťa a nechcel by som ísť do pekla.“

V priebehu toho, čo som tam sedel, náhle zažiarilo svetlo. Pomyslel som si: „Niektorí prichádza s vreckovým svetidlom.“ Rozhliadal som sa okolo - svetlo vošlo dovnútra. Teraz to bolo nado mnou - točilo sa to ako ohnivý vír - našťasté svetlo. Hľadel som a hľadel. Náhle som

Čakal som so svojím priateľom pred nemocnicou. Povedal som mu: „Uvidíš, že akonáhle vyjde, bude mať hnedý kabát a klobúk.“ Presne tak bol oblečený, keď po niekoľkých minútach opustil nemocnicu.

• Ochrnutá žena povstáva z lôžka

Jedného rána mi Pán ukázal vo videní jednu hrozne ochrnutú ženu. Povedal mi, že bude uzdravená. „Tú ženu iste nenájdem“, pomyslel som si a išiel ku svojej práci. Prišiel som v New Albany ku ôsmej ulici. Na jednej strane ulice boli roztrúsené domy. Zavrel som ventil jedného vodovodného vedenia tej ulice. Potom som išiel k jednému domu a zaklopal. V tej kajine boli veľmi chudobní ľudia. Jedno mladé, veľmi pekné dievča otvorilo dvere. „Čo si prajete?“, opýtalo sa. Odpovedal som: „Pozri sa, prosím, či je voda zastavená“. „Áno, pane“, povedala a odišla. Potom prišla späť: „Nie, voda stále tečie.“

Potom sa opýtala: „Nie ste ten muž Boží, ktorý tam v nemocnici niekoho uzdravil? Moja matka by s vami chcela hovoriť.“ Vošiel som dovnútra. Jej matka ležala ochrnutá na lôžku. Bola ochrnutá 17 rokov od narodenia tohoto dievčaťa. „Ste vy ten muž Boží, ktorý tam v nemocnici uzdravil jedného muža?“, opýtala sa. „Nie, ja nie som žiaden uzdravovateľ“, povedal som, „jednoducho som sa modlil za toho chorého muža. Niečo mi ukázalo, že bude zdravý.“ Vtedy som ešte nevedel, čo to bolo. Nevedel som, že sa to nazýva videnie alebo vízia. Bol som vtedy ešte mladý a slobodný.

Povedal som tej panej, že sa chcem najprv za jej prípad modliť a potom sa opäť vrátim.

Po modlitbe som išiel ku Georgovi a pýtal sa ho, či by išiel so mnou. Povedal som mu, že som sa za to modlil. „Viem, že je to tá žena, ktorá mi bola ukázaná“, povedal som. Šli sme k tej žene. Modlil som sa. Potom som ju uchopil za ruku a povedal jej: „Vstaňte na svoje nohy a buďte uzdravená v Mene Ježiša Krista!“

Tá žena ležala na lôžku s ochrnutými nohami. V blízkosti ležala arménska Biblia. Potom mi satan povedal: „Ak teraz vstane, potom spadne a zlomí si väz.“ Na okamžik som sa vyľakal. Ale vedel som, že tieto videnia boli vždy správne a tak som nechal tej veci voľný

dve sedadlá, zhotovené z vetví.

Moja matka mala iba 15 rokov, keď som sa narodil. Otec mal 18 rokov. Bol som prvý z deviatich detí. Boli sme najchudobnejší z chudobných. Chatrč nemala ani okno, len malý otvor, ktorý sa zatváral drevenou okenicou.

Tam som sa 6. apríla 1909 narodil. Nebol pri tom samozrejme žiaden lekár, len pôrodná baba. Bolo päť hodín ráno, a aby ma lepšie videli, otec otvoril okenicu. Moja matka mi rozprávala, že akési nadprirodzené svetlo, ako malá hviezda, vstúpilo do miestnosti a zastavilo sa nad lôžkom. To isté svetlo, ktoré neskôr mohlo byť zachytené na rôznych fotografiách.

Môj otec bol všetko možné, len nie nábožný človek. Ako väčšina ľudí z tej krajiny, vytrvale pil. Často bol zapletený do bitiek. Raz mali zlú bitku s nožmi, pri ktorej bol jeden muž skoro zabitý. Musel to byť strašný boj, pretože sám šerif prišiel hore, aj keď musel prejsť na koni mnoho míľ.

Moji rodičia neboli teda vôbec zbožní, napriek tomu boli katolíci. Otec s matkou boli Íri, len babička bola indiánka Cherokee. Keď sa v miestnosti objavilo svetlo, všetci sa preľakli. Nevedeli si vysvetliť, čo to bolo.

Udalosť o tom svetle sa rozprávala po celom okolí. Pokúšali sa zistiť (doslova vyhľadať), čo to mohlo byť. Niektorí hovorili: „Asi to bolo slnko, ktoré sa odrazilo v zrkadle“. Lenže v našej chatrči nebolo zrkadlo a o piatej hodine ráno tam tiež ešte nesvietilo slnko.

• Tajomný hlas

Po prvýkrát som počul nadprirodzený hlas, keď som bol ešte malý chlapec. Ďalší z mojich bratov sa narodil 11 mesiacov po mne. Keď sa to stalo, liezol som ešte po zemi. Chcel som mu ukázať, ako silno viem hodiť kameňom do mokrej zeme, tam, kde vyviera prameň. Vták, ktorý sedel na strome, uletel a potom som započul hlas. Hlas prichádzal zo stromu a povedal: „Raz budeš bývať v blízkosti mesta, ktoré sa volá New Albany.“ Keď som mal tri roky, presťahovali sme

sa a bývali tri míle od New Albany.

Potom si ešte spomínam na deň, keď som musel doniesť domov vodu z prameňa. Plakal som, pretože som chcel za každú cenu ísť zároveň s ostatnými chlapcami rybáriť. Ešte si celkom dobre spomínam, že som mal poranený palec, a aby sa do rany nedostal piesok, oviazal som ho kukuričným listom. Nemal som vtedy žiadne topánky. Chodili sme stále bosí, často aj v zime. Mali sme len to, čo sme našli, alebo obdržali darom od nejakej dobročinnnej organizácie.

Stál som pod stromom a plakal, keď som zrazu počul šušťanie hučiaceho vetra. Pretože som stál pod topoľom, nezдалo sa mi to nijako zvláštne, lebo v tomto ročnom období povstávali malé veterné víry, ktoré listy rozvírili. Avšak nejakým zvláštnym spôsobom zostal vietor skoro dve minúty v strome. Dlho som hľadel do stromu a začal som sa približovať. Náhle z toho veterného víru prehovoril hlasno a zrozumiteľne hlas. Hlas bol hlasom muža a hovoril: „Nikdy nefajči, ani nepi, a nepoškrvňuj svoje telo žiadnym spôsobom, lebo čaká na teba dielo, keď budeš starší.“ Hrozne som sa vyľakal a s plačom som bežal k matke. Iste si neviete predstaviť, ako na niečo takéto reaguje malý chlapec. V tej krajine sa nachádzajú veľmi nebezpeční hadi. Matka si myslela, že som snád' šľapol na hlavu nejakého hada. Vbehol som jej do náručia a zavesil sa na ňu. „Čo sa to s tebou deje?“, opýtala sa. „Uštipol ňa nejaký had?“ „Nie, maminka, tam na strome sedí nejaký muž.“ „Ach, ale prestaň“, povedala. „Snád' bude lepšie, keď sa vyspíš.“ „Nie, mami, tam na strome sedí muž a povedal mi, že nesmiem nikdy piť, alebo fajčiť.“

Matka sa mi len vysmiala. Myslela si, že som hysterický a zavolała lekára. „Ach, ten chlapec je len trochu nervózny“, povedal lekár. Dlho som nešiel do blízkosti toho stromu, lebo som sa veľmi bál. Mal som vtedy asi 7 rokov.

O mesiac neskôr som sa hral so svišťami môjho brata. Zrazu som mal zvláštny pocit. Sadol som si vedľa jedného stromu. Bývali sme nad riekou Ohio. Sedel som tam a pozeral sa smerom k Jeffersonville. Náhle som uvidel, ako sa nad riekou objavil most. Potom som videl ako 17 mužov spadlo do rieky a utopili sa. Toto bolo moje prvé videnie; hovorí sa tomu tiež vízia. Bežal som k matke, ale ona sa domnievala, že som zaspal a že sa mi tá vec snívala. Moji rodičia však

Vošiel som tam a modlil som sa. Bol som v tom čase od radosti bez seba. Často som rozprával starému Jonny Pottsovi, uradníkovi, ktorý kontroloval platby za plyn, o veciach, ktoré mi Pán ukázal.

Keď bol raz pán Potts v nemocnici, zišiel sa tam s jedným starým černochoom, ktorého pri autonehode prešlo auto. Ten muž sa volal Edwar J. Merill. Býval v ulici Clark 1020 v New Albany. Skoro všetky kosti v tele mal polámané. Pán Potts navštevoval toho muža a rozprával mu o veciach, ktoré mi Boh ukazoval. Ten starý muž prosil, aby som ho navštívil a modlil sa za neho.

Keď mi Pán Potts o ňom hovoril, pomyslel som si: „Iste je toto ten muž, ktorého som videl vo videní.“ Trochu som sa obával, lebo to bola jedna z mojich prvých návštev v nemocnici. Vzal som so sebou jedného priateľa, ktorý sa práve obrátil. Volal sa Georg d' Ark.

Povedal som Georgovi: „Vieš, nemôžem vysvetliť, ako sa tieto veci dejú. Avšak v tomto prípade sa smiem modliť až vtedy, keď dvaja bieli návštevníci budú stáť pri jeho lôžku, lebo tak je mi to ukázané. Ale uvidíš, že ten muž bude uzdravený.“

V nemocnici som sa pýtal na pána Merilla. Potom som išiel k nemu. Bola tam jeho žena a hovorila, že sa nesmie hýbať, lebo röntgenové snímky ukázali, že si zlomenými kosťami pri pohybe môže poraniť pľúca. Ten muž tam ležal dva dni. Vtedy mal asi 56 rokov, mal veľkú bielu bradu a šedivé vlasy.

Rozprával som tomu človeku o videní, ktoré mi bolo ukázané. Potom vošli tí dvaja mladí ľudia, ktorí ho zrazili. Pokiaľ som a začal sa modliť. Náhle ten muž vykrikoval a zvolal: „Som uzdravený!“ a vyskočil z lôžka. Jeho žena a ošetrojúci sa pokúšali dostať ho znovu na lôžko. Avšak opäť vyskočil z lôžka, úplne bez seba.

Bola to katolícka nemocnica. Jedna sestra pristúpila a chcela ma vyhodiť. Musím predsa odísť, aby sa ten muž tak nerozčuľoval, lebo má vysokú horúčku. Kňaz a niekoľko lekárov ho opäť prinieslo do postele, keď sa chcel obliekať. Merali, akú má vysokú horúčku, ale ten muž bol bez horúčky.

• Nadprirodzené svetlo verejne zjavené

Výsledkom tých zhromaždení bolo, že sa 11. júna 1933 v rieke Ohio nechalo pokrstiť 130 ľudí. Vtedy mal William Branham 24 rokov. Keď krstil sedemnástu osobu, zostúpilo z neba zvláštne svetlo. Svetlo, ktoré vyzeralo ako hviezda, sa zastavilo nad krstiteľom. Asi 4000 ľudí sedelo na brehu a boli svedkami tejto udalosti. Niektorí strachom utiekli, iní sa začali modliť. Ako vtedy u Jána, tak Hlas zo svetla prehovoril k Williamovi Branhamovi: „Ako bol poslaný Ján Krstiteľ k prvému príchodu Pána, tak si poslaný ty, aby si predišiel Jeho druhý príchod.“

Ludia, ktorí uverili v stanových zhromaždeniach, sa rozhodli, že si postavia vlastnú budovu pre zhromaždenia v Jeffersonville. Keď William Branham pokladal základný kameň k tejto modlitebni, mal len 84 centov. Ludia sa posmievali a hovorili, že sa z modlitebne určite čoskoro stane autogaráž. Avšak William Branham staval kľudne ďalej a dôveroval tomu hlasu, ktorý ho viedol. Ešte dnes stojí táto modlitebňa v Jeffersonville, Indiana.

Pri pokladaní základného kameňa svojej modlitebne hovoril Boh k nemu a vyzval ho, aby čítal 2. Tim. 4. kapitolu. Tie slová napísal na papier a zamuroval ich v uholnom kameni modlitebne. Tak stojí napísané: „Lebo príde čas, že zdravého učenia neznesú.... konaj dielo evanjelistu.“

• Uzdravenie rozmliaždeného muža

Pokiaľ si spomínam, mal som videnie, alebo víziu, ako sa tomu tiež hovorí. Krátko po tom, čo som bol ordinovaný ako baptistický kazateľ, uvidel som v jednom videní starého černocho, ktorý ležal v nemocnici s ťažkými pomliaždeninami. Potom som ešte videl, že bol náhle uzdravený. Vstal hneď zo svojho lôžka. Z toho povstal v nemocnici veľký rozruch. Muž opustil svoje lôžko a išiel domov. Toto bolo videnie. O dva dni neskôr som sa nachádzal v New Albany. Tam som pracoval v plynárni a vodárni. Toho dňa som musel zobrať nezaplatené účty. Vždy ma tešilo, keď som objavil neobývaný dom.

tento príbeh, ktorý som im vtedy rozprával, nezabudli. O 24 rokov neskôr bol ten most skutočne postavený. Pri jeho stavbe zahynulo 17 mužov.

Tieto videnia, alebo vízie, sa vždy naplnili. Nikdy mi nebolo ukázané niečo falošné.

• Roky mladosti

V 15-tich rokoch som bol mladým mužom ako všetci ostatní, naplnený všetkými možnými ideami, ako to u mladých mužov býva. V škole som uvidel jednu prekrásnu dievčinu. Oči mala ako holubice a zuby ako perly. Jeden z mojich priateľov smel používať starú fordku svojho otca. Za tých pár mincí, čo sme mali, sme kúpili benzín a pár chlebičkov. Potom sme pozvali naše dievčatá na jazdu. K môjmu veľkému prekvapeniu si moja malá holubička zapálila cigaretu. Fajčiace ženy som nemohol nikdy vystáť.

Hovoria o mne, že nenávidím ženy, ale to nie je pravda. V minulosti som však vídaval v spoločnosti svojho otca opité a fajčiace dievčatá. V minulosti, kým odchádzali domov, dával im kávu, aby vytriezveli a zase boli v stave svojim mužom uvariť jedlo. O takýchto ženách som nikdy nemal dobrú mienku. Vtedy som hovorieval: „Nestoja ani za ranu prachu.“ Také ženy som nenávidel. Musím skutočne stále dávať pozor, aby som neprepadal takým myšlienkam. Avšak dobrá žena je pre muža klenotom.

Keď som videl to dievča fajčiť, krvácalo mi srdce. „Chcel by si cigarety, Bill?“ opýtala sa. „Nie, nefajčím“, odpovedal som. „Nefajčíš, netancuješ, z čoho máš potom vlastne potešenie?“, opýtala sa. „Rád rybárčim“, povedal som. To ju ale vôbec nezaujímalo. „Poď, vezmi si cigaretu“, povedala. „Nie“, odpovedal som. „Veď sa nehanbi, dokonca my dievčatá máme väčšiu odvahu, ako ty. Ty si strašný zbabelec.“

To bolo na mňa príliš mnoho. Chcel som predsa byť riadny chlap. „Poď, daj mi cigaretu“, povedal som, „chcem ti ukázať, že nie som žiaden zbabelec.“

Keď som uchoпил cigaretu, náhle som zase započul šum toho vetra. Hodil som cigaretu na zem. Všetci sa mi vysmiali. S plačom som išiel domov.

Pre mladého muža, syna páliča pálenky, to bolo často veľmi ťažké dodržať príkaz toho hlasu. Raz sa mu dokonca vysmial jeho vlastný otec v prítomnosti iného muža, keď nechcel piť whisky. Znovu započul ten zvláštny šum. Fľašu mal už vo svojej ruke, ale pitie mu bolo prekazené.

Keď mal William Branham 19 rokov, išiel do Phoenixu v Arizone. Pracoval tam na jednej farme. V rokoch 1928 - 1933 bol boxerom a zápasil v 14 profesionálnych zápasoch. Zaiste zvláštne povolanie pre začínajúceho kazateľa. Tam sa však učil odrážať rany a to sa mu malo v budúcnosti hodiť.

Keď počul o smrti svojho mladšieho brata Edwarda, nachádzal sa v Phoenixe. Na púšti vo Phoenixe začal premýšľať o živote. Pýtal sa sám seba, či bol Edward pripravený stretnúť sa s Bohom. Pri spiatočnej ceste premýšľal o svojom vlastnom živote. Bol pripravený na stretnutie s Bohom?

Stále si bol vedomý zvláštneho, neviditeľného doprovodu, toho hlasu, ktorý ho zdržoval od fajčenia a pitia. Nemohol žiť ako ostatní ľudia, nevedel však, ako by sa mohol odovzdať Bohu. Skrze smrť svojho brata Edwarda prišiel však tak ďaleko, že sa pokúšal modliť. Nevedel, ako to urobiť. Pretože miloval prírodu, zavesil na strom kus papiera, na ktorý napísal: „Bože, pomôž mi!“ Učinil tak preto, že veril, že Boh je tiež v prírode.

Nakoniec prišiel deň, keď sa vyšiel niekde modliť. Začal celkom jednoducho volať. To stačilo, aby sa otvorilo okno neba. Povedal, vtedy sa to stalo, akoby bolo z jeho ramien zložené ťažké bremeno. Dal najavo svoju mocnú radosť, keď jasal a poskakoval. V tej dobe býval zasa doma a matka sa ho pýtala, čo sa to s ním stalo. „Neviem“, odpovedal, „proste sa cítim tak ľahko.“ Vybehol opäť z domu. Tak prejavil svoju radosť.

Neskoršie pracoval v štátnej službe. Pri práci s plynom si spôsobil ťažkú otravu. Musel byť operovaný a takmer prišiel o život. Lekári neverili, že prežije. Potom sa nad jeho lôžkom objavilo nadprirodzené svetlo. Keď napriek lekárskej prognóze prežil, prišiel za ním lekár a povedal: „Tomuto mužovi určite pomohol Boh.“ Po opustení nemocnice začal ešte intenzívnejšie hľadať Boha.

Keď sa jedného dňa modlil v lese, znovu sa mu ukázalo svetlo, ktoré sa sformovalo do kríža. Vtedy mal neobyčajný zážitok. Rozprával, bolo to, akoby na neho padal dážď. V akejsi neznámej reči prehovoril k nemu hlas. Nerozumel, čo bolo povedané. Potom zjavenie zmizlo. Preľakol sa a zadivil sa tomu. Potom povedal: „Pane, ak si to TY, vráť sa a znovu ku mne hovor.“ Znovu sa svetlo objavilo. Keď sa neskôr opäť modlil, svetlo sa zjavilo potretíkrát. Teraz William Branham vedel, že sa stretol s Bohom.

Poznal sa s pastorom dr. Davisom, kazateľom baptistickej cirkvi. Tento muž mu bol v začiatkoch jeho služby veľkou pomocou. Baptistické zbory krstili ako všetky ostatné cirkvi na tituly Otec, Syn a Duch Svätý, nie na Meno Ježiša Krista. William Branham preskúmal svoju Bibliu a videl, že v Biblii nebol žiaden človek pokrstený pomocou formule Otec, Syn a Duch Svätý. Videl tiež, že v Biblii boli krstení len dospelí, a tak poprosil pastora Davisa, aby ho pokrstil na Meno Ježiša Krista. Pastor Davis mu toto pranie vyplnil i v protiklade učenia svojej cirkvi.

William Branham však stále ešte nebol spokojný. Videl, že učenici v Skutkoch apoštolov mali viac ako on. Vtedy boli učenici pokrstení Duchom Svätým. Uzdravovali chorých a činili veľké divy v Mene Ježiša Krista. Začal sa modliť o krst Duchom Svätým a Boh k nemu prehovoril. Boh ho vyzval, aby kázal a modlil sa za chorých.

Začal stanovými zhromaždeniami vo svojom rodisku v Jeffersonville. Už vtedy prišlo okolo tisíc ľudí do jedného zhromaždenia. Dozvieme sa, že sa ich obrátilo veľké množstvo.